

Korona Hikayeleri 3

– Ömer Faruk · 14 Mayıs 2020

(Önceki bölümün devamı...)

Babası onu bir kere bile adıyla çağırılmamış yani “Bekir” dememişti, çünkü o dedesinin adını taşıyordu. Eğer ismiyle hitap ederse sanki babasına ismiyle seslenmiş gibi olacağını sanıyor ve böyle bir saygısızlıktan kaçınmaya uğraşıyordu. Ayrıca “oğlum” da demez hep “oğul” diye seslenirdi Bekir'e. Bekir'in anne babası evlendikten sonra, on yıldan fazla bir zaman çocukları olmamış, köyde kadının kısır olduğu ve yakında erkeğinin onu boşayacağı söylentileri almış yürümüş. Ama bunlar asla bir söylenti olmaktan öteye gidememiş ve sonunda bu çift de çocuk sahibi olmuş. Babası Bekir'i okutmak istemiş, imkanları elvermemiş. Ortaokulu bitirdikten sonra liseye gönderememiş. Oysa zeki, çalışkan bir çocukmuş ve öğretmenleri mutlaka liseye, hatta üniversiteye gönderilmesini babasına tavsiye etmiş. Bekir, ortaokuldan sonra inekleri gütmüş, başkalarının tarlalarında ve harmanlarında düşük bir yevmiye karşılığı çalışmış. Kendilerinin hepi topu iki inekleri ve dört dönüm kıraç tarlaları varmış. Askere gitmesine birkaç ay kala köydeki bir kıraathanede çalışmaya başlamış. Aldığı ücret günde sadece beş liraymış. Burası Beşir'in Kahvesi olarak anılırmış. Kahveci Beşir kıraathaneyi oğlu ile birlikte işletirken hiç ummadığı bir şey olmuş, oğlu onun fikrini almadan köyü terk etmiş. Çok yaşlı olduğundan Kahveci Beşir, tek başına bu işi yürütemeyeceğini anlayınca Bekir'i yanına almış. Gerçi kıraathanede öyle çok iş filan olduğu da yokmuş ya. Gündüzleri köylüler tarlada ya da harmanda çalıştıkları için kıraathane ikindiden sonra açılır, gece yarısı olmadan da kapanırmış. Bir günde ortalama kırk-elli çay ancak satılırmış. Bir bardak çayın fiyatı da elli kuruşmuş. Aslında kıraathane kâr da etmiyormuş. Çay, şeker, elektrik, tüp, Bekir'in yevmiyesi derken birçok gün hesap kafa kafaya kapanırmış. Onun için hiç olmazsa şekerden tasarruf etmek düşüncesiyle çayın yanına iki değil de bir şeker koymaya başlayınca, müşteriler itiraz etmiş. Müşterileri kaçırmamak için birkaç gün sonra mecburen gene iki şeker vermeye başlamışlar. Çünkü köyde onlarınkinden başka üç kıraathane daha varmış.

Askere gitmesine üç gün kala babası Bekir'i işten alır. Ertesi gün birlikte kasabaya giderler ve ineklerden birini satarlar. Eve gelince babası, ineğin satışından eline geçen paranın bir kısmını Bekir'e verir ve parası bitince mektup yazıp istemesini söyler.

Ayrılık günü gelir çatar. Asker uğurlama töreninde annesi iki gözü iki çeşme ağlarken, kocası onu ağlamaması için uyarır. Oysa o gece, sabaha kadar kendi, içini çeke çeke ağlamıştı.

Bekir'in askerden terhis olmasına bir hafta kala babası aniden ölür. Birçok kişi ölüm nedenini üzüntüsüne bağlar. Çünkü bir ay kadar önce Bekir'in babası, elde kalan tek ineği otlatmak için köyün alt tarafındaki şose yoluna götürmüştü. Orada yol kenarında taze ot doluydu. Gerçi yoldan saatte bir araba ya geçer ya geçmezdi ama gene de onun gözleri hep otlayan ineğin üzerindeydi. Bir ara içi geçmiş ve uyuymuş. Bir gürültüyle gözlerini açtığında ineğinin yolun ortasında kanlar içinde yattığını görmüş. Yolun karşısına geçmek isteyen ineğe hızlı geldiği için duramayan bir kamyon çarpmış. Galiba inek, yolun bu tarafındaki otları bitirdiğinden yolun karşı tarafındaki taze otları yemek istemiş ve başına bu kaza gelmiş. Ne yazık ki inek ölmüş. Kamyoncu da durmaya bile gerek görmeden oradan uzaklaşmış.

Annesi, babasının öldüğünü ona haber verdirmemişti. Terhis olup da köye geldiğinde avluya girer girmez Bekir'in üzerine bir hüznün çökmüştü, oysa sevinmesi gerekmez miydi? Annesine ve babasına kavuşmak ona neden hüznün vermişti? Evin kapısı önünde annesiyle karşılaştı, birbirlerine sarıldılar. Anne ağlıyordu, Bekir de dayanamadı ağlamaya başladı. Sicim gibi akan gözyaşlarının bir kısmı açık olan ağzına girdi. Tuzluydu, yutarken boğazı hafif yandı.

Evin içinde babasını aradı, yoktu. Bahçeye çıkıp etrafa bakındı, ahıra girdi; yoktu. Ahırda ineği de göremeyince otlatmak için gittiğini zannetti. Nasıl olsa akşama gelirdi. Annesi babasıyla ilgili bir şey söylemiyor o da sormuyordu. Bir ara Bekir, "Acaba babama, bir şey mi oldu?" diye düşündü. Çünkü annesi hiç iyi görünmüyordu. Bu şüphe zihninde fazla durmadı. Babasına bir şey olsaydı annesi şimdiye kadar anlatırdı ve o nedenle bu düşünceyi zihninden kovdu.

Gece olunca daha fazla dayanamadı ve annesine babasını sordu, o da oğlunun boynuna sarılıp hem olanları anlattı hem de ağladı.

Ailenin geçim yükü artık onun omuzlarındaydı. Dört dönüm kıraç tarla ile nasıl geçineceklerdi? Bu tarlalara ne ekerlerse eksinler, çoğu zaman bırakın emeklerinin karşılığını yaptıkları masrafı bile çıkaramıyorlardı. Satmak isteseler kimse alıcı olmazdı. O nedenle önünde tek bir seçenek vardı: Bir iş bulup çalışmak. Ertesi gün iş aramaya başladı. Askere gitmeden önce çalıştığı kiraathaneye uğradı, kapanalı aylar olmuş. Köyün alt tarafındaki kiraathaneye gitti, herkes hem "Hoş geldin" hem de "Başın sağ olsun" dedi. Çay ısmarladılar, içti. İşle ilgili herhangi bir belirti yoktu.

Köyde bir ay kıt kanat annesiyle idare ettiler. Bu arada Bekir, aşık da oldu. Bir gün yolda yürürken tam ikinci ezanın okunduğu saatte, köydeki tek iki katlı evin balkonunda bir kız olduğunu fark etti. Çok güzeldi, baktığını belli etmek istemese de bakmaktan kendini alamıyordu. Kız da onu görmüştü, bakışları kesmişti. Bekir'in yüzü kıpkırmızı oldu, sadece yüzü değil elleri de hem kızarmış hem de terlemişti. Büyülenmişti. Bir adım dahi atıp gidemiyordu. Kızın üzerinde ince, desenli bir elbise vardı. Saçları kısa kesilmişti, gözleri normalden biraz büyüktü. Kız balkonda fazla durmadı, içeri girince Bekir de biraz daha bekleyip oradan ayrıldı.

Bütün gün ve gece bu kıızı düşündü. Rüyasında onu gördü: İkinci ezanı okunuyordu, kız balkona çıkıyordu, etrafında gökkuşağı vardı, kızdan gelen mis gibi bir koku, Bekir'in ciğerlerine doluyordu. Keşke uyanmasa da hep bu rüyayı görebilseydi!

Ertesi gün gene aynı saatte tam oradan geçerken ikinci okundu ve kız balkona çıktı. Tesadüf müydü, ya da kız bilerek mi o saati seçiyordu. Bilinmez.

Üçüncü gün, ikinci okunurken oradaydı ama kız yoktu. Balkondaki pencereye dikkatle baktı bir şey göremedi. Ayakkabısının bağcığını bağlamak için eğilmiş gibi yaptı, bağcık çözülmüş değildi, vakit kazanmak istiyordu. Önce göremedi fakat şimdi biraz daha dikkatle bakınca camdaki tülün hareket ettiğini farketti. Kız tülün arkasında olabilirdi. Oyalandı. Ve kız balkona çıktı. Gülümsedi, acaba ona mı? Sevdalanmıştı kıza. Umutsuz bir sevdandı bu. Belki kızın da ona karşı bir eğilimi vardı, ancak bu sevdanın neresinden bakarsan bak sonu yoktu. Sevgisini, sevdasını, aşkını kalbine gömmek en doğrusuydu. Öyle yaptı. Köyden gitmeye karar verdi. Bir asker arkadaşı vardı: Tahir. Ondan bir mektup almıştı. Tahir şehirde bir ev tutmuş ve işe girmiş. Şehre gelirse ona mutlaka uğramasını yazıyordu. Hatta iş bulmasına bile yardım edebilirmiş.

Gitmeden önce son bir defa daha Makbule'yi görmek istedi. Laf arasında bir arkadaşından kızın adının Makbule olduğunu ve herkes tarafından köyün en güzel kızı olarak kabul edildiğini öğrenmişti. İkinci ezanı okunmadan bir dakika önce kızın evinin karşısında, çıkmasını beklemeye başlamıştı. Ezan okunurken çıktı kız gene. Bugün öncekilerden çok daha güzeldi. Ya da Bekir'e öyle geliyordu. Kıza doğru yolladı üzgün bakışlarını, kız üzüldüğünü gördü, anladı ya da hissetti; onun da yüzü asıldı, mutsuz bir görüntü çıktı ortaya. İşte buna hakkı yoktu, hemen değiştirdi yüz ifadesini, güldü. Kız da gülerek cevap verdi, gülme sesini duydu. Fazla duramazdı, dedikodu olurdu. Veda anlamında kıza el salladı, ama kız bunu bir veda mesajı olarak algılamamıştı...

Ertesi gün annesiyle vedalaşıp yola çıktı. Günbatımında şehre geldiğinde arkadaşının adresini aramaya başladı. Adres onu yüksek ve lüks binaların olduğu bir yere götürdü. Aradığı ev bunlardan biri olamazdı, arkadaşının ekonomik durumu burada oturmaya imkan vermezdi. Nitekim biraz sonra bu lüks konutların arkasındaki gecekondu mahallesinde buldu kendini. İki katlı küçük ve eski bir binanın alt katıydı aradığı yer. Kapıyı vurdu, bekledi. Arkadaşı işte olabilirdi, çünkü kapıyı açan olmadı. Etrafta dolaşip iki saat sonra tekrar kapıyı çaldı, bu sefer kapı açıldı.

Mutfak, bir oda ve tuvaleti olan ufacık, virane, rutubetli bir evdi burası. Buna rağmen köydeki evlerine göre lüks sayılırdı! Mutfakta bir piknik tüpü, birkaç tabak ve tas ile su ve çay bardakları vardı. Çekmecelerde neler olduğunu göremedi. Ne olacak? Çatal, kaşık ve bıçak vardır. Odada ise yatak, karşısında çekyat ve iki sandalyesi olan bir masa. Elbise koyacak dolap filan yoktu, o yüzden giysiler kapı arkasına asılmıştı. Tahir, Bekir'i görünce çok sevindi.

Arkadaşına orada kalıp bir işte çalışmak istediğini, evin masrafını bölüşeceğini söyledi. Bu teklif, arkadaşının da işine gelirdi. Geceyi çekyatta uyuyarak geçirdi, sabahleyin erkenden kalktılar bir belediye otobüsüyle arkadaşının işyerine gittiler. Yol on dakika sürdü. Konfeksiyon mağazasıydı gittikleri yer. Arkadaşı ortalığı düzeltip gelen müşterilerle ilgilenirken o bir köşede oturup bekledi. Öğlene doğru mağaza sahibi geldi, arkadaşısı Bekir'e bir iş verip veremeyeceğini patrona sorunca, mağazada şimdilik ihtiyaç olmadığını ama kafe sahibi bir arkadaşının garson aradığını söyledi. Kafe buraya yakınmış, karşıdaki caddenin arka sokağındaymış.

Bekir, hiç vakit kaybetmeden verilen adrese gitti. Mekan sahibi daha önce benzeri bir iş yapıp yapmadığını sordu, o da köyde kiraathanedeki çalışmasını anlattı. Bunun üzerine adam: -Tamam, işe alındın. Kırk lira yevmiye, ayrıca bahşişlerin tamamı senin. Çünkü burada başka garson yok. Bir öğün yemek. Öğlen on ikide gelirsin gece son müşteriden sonra gidersin. Sen gelinceye kadar da ben bakarım gelen müşterilere. Çalışmadığın günler yevmiye alamazsın, sigorta falan da isteme. Kabul edersen hemen işe başla.

Kafe arka sokakta ufak bir mekandı. Altı masa vardı. Bekir ceketini çıkardı, mekan sahibi ona bir önlük verdi. O sırada hiç müşteri yoktu, bütün masaları sildi, üzerlerini düzeltti. İlk gelen müşteri sevgili oldukları anlaşılın bir çiftti. Yanlarına gidip siparişi aldı.

Birkaç saat sonra müşteri bulunmayan bir anda akşama geç geleceğini arkadaşına haber vermek için izin istedi. Birkaç dakika içinde gitti geldi. O gün mekan sahibi, hem nasıl çalıştığını gözlemek hem de işi öğretmek için kapanışa kadar kafede kaldı. Bekir'den memnundu. Çünkü kafedeki işlerin çoğunu Bekir zaten biliyordu; yalnız fiş kesmeyi öğrenirken biraz zorlandı, sonunda onu da başardı.

Tahir'le eskiden beri çok iyi anlaşılırdı. Dört ay süren beraberlikleri sırasında hiçbir sorun yaşamadılar. Kiranın ve diğer masrafların bölüşülmesi arkadaşını da rahatlatmıştı. Hayatından o da, Bekir de çok memnundu. Bu birliktelik dört ay sürdü. İki ay önce Tahir'e annesinin öldüğü haberi gelince hemen memleketine gitti ve bir daha da dönmedi. Bekir'e yazdığı mektupta babasının çok yaşlı olduğunu ve onun yanında kalması gerektiğini; eşyaları almayacağını, istediği kadar kullanabileceğini, eğer bir gün evden ayrılırsa satıp parasını göndermesini söylüyordu.

İki aydır, evin kirasını ve diğer masraflarını Bekir tek başına karşılıyordu. Zorlanıyordu tabii, ancak katlanması gerekiyordu. Bu korona illeti çıkmasaydı böyle aylarca belki yıllarca yaşantısını sürdürebilirdi. Sigaradan başka masrafı yoktu, o da günde 5-6 tane...

(Devam edecek)